

Nermin Yıldırım - Ev

Hep Kitap, s.49-51

Ne garip, biraz kendini deşmeye kalksa, insan, sonunda olduğunu sandığı kişinin tam tersi çıkıyor. Sokakta görse yüzünü buruşturup asla böyle biri olmak istemezdim dediği kimse, işte o çıkıyor insan.

Tabii akşam pastanedekilerin şaşkın bakışları altında, “Yalnız kalmak istiyorum” diye tepinişimin esas nedeni, öğrendiklerini hayata geçiremeyen talihsiz bir korkak oluşumdan ziyade, bu yolculukta sahiden yalnız kalmam gerektiğini bilmemdi.

Kader’le kavlimizin kendine göre hassasiyetleri vardı. Üçlü bir buluşma büsbütün saçma kaçacağı gibi, Santiago’ya varınca Ogo peşimi bıraksa bile, bu yolu birlikte yürümek aslında ona da, bana da haksızlıktı. En doğrusu yalnız yürümem olacaktı. Hadi bu kadarı boşboğazlığını yüzünden mümkün olmamıştı ama Ogo’nun yürüyüşü Perşembe Pazarı’na çevirme telaşı bardağı taşırmıştı. Pastanedeki çıkışımın aşırı kaçtığını bilsem de haklılığımdan yana şüphem yoktu. Etraftaki bakışların bir bir bize çevrilmesinden utanan Ogo, önce başını öne eğip susmuş, hırsımın geçmek bilmediğini görünce de, "Herkes bize bakıyor, Sonra konuşsak olmaz mı?" diye âdeta yalvarmıştı.

O zaman eve yalpalayarak gelip hanedekileri sıra dayacağından geçiren sarhoş babalar gibi hissetmiştim kendimi. Zehrini en yakınlarına akıtan yılan, gücünü boyun eğenlerde sınayan sırtlan gibi. Ne kadar haklı olursam olayım, öylesine zıvanadan çıkabilmemin sebebi Ogo’nun alttan alacağını bilmemdi. Gerçi Ogo cevap veremeyeceği için değil, vermek istemediği için susmuştu.

Yine de onun sükûneti karşısında kendimi kötü hissetmiştim sonunda. Kavgaya kavgayla mukabele etse oracıkta küsüşüp yollarımızı ayırırdık ve içim kuşlar gibi hafif olurdu. Ama o mazlumluğuyla beni haklı olmaktan çıkarıp canavarlaştırdı.

Velhasıl en azından o an için söyleyecek lafım kalmadı. Hesabı

ödeyip kös kös otele döndük ve yapmamız gereken konuşmayı sabaha erteleyerek odalarımıza çekildik. Sonra ben yattığım yerde bilendim durdum kendi kendime.

Bir süredir biz kendimle epey kalabalığız. İçime ne zaman baksam orada vıcır vıcır kurtçuklar gibi kaynaşan adamlarımı, kadınlarımı, hayvanlarımı, meleklerimi ve şeytanlarımı görüp hemen gözlerimi kaçırıyorum. Eskiden, parçalarımı ayrıştırıp önüme koyamayacak kadar yekpareyken, kendimi kolayca yok sayabiliyordum.

Fakat bu delik deşik hâlimin üstesinden gelmekte zorlanıyorum. Beni yaş yaş, şehir şehir, fotoğraf fotoğraf parçalara ayıran, sonra da hepimizi yan yana koyup

aramızda sulh sağlamaya çalışan Çiğdem Hanım’ın marifeti bu. Bir kere uyandırdı ya onları, kafalarına estikçe çıkıp çıkıp geliyorlar artık, çağırmasam da geliyorlar.

Ogo’ya bas bas bağırıp yalnız kalmak istediğimi söyledim diye, başımı yastığa

koyar koymaz yine hemen koştular. Okul bahçesinde birilerinin arkadaşlığını kazanma telaşıyla ilginç şeyler anlatmaya çalışan küçük kız, bunaldığı telefon sohbetlerini bile uzatabilmek için çaresizce konuşacak yeni mevzu arayan sersem ergen, yanındakiler her an sıkılıp gidecek diye ödü koptuğundan ne yapacağını şaşıran, şaşırdıka da yalnız kalmaktan kurtulamayan budala genç kadın... Hiçbirinin yüzüne bakmıyorum. İçimde tonla kimlik taşıyorum ve tekinin bile hayrını görmüyorum. Hepsi yamru yumru. Hepsi ayrı telden alıyor. Duymamak için kulaklarımı tıkasam da ıldırııcı uğultuları kesilmiyor.